

Egy-MÁSra Hangoló

SZÍVBÉLI FOGADALOM HETE

Március 21-27

A mostani nehéz időkben, amikor a családok élete újra felbolydult, átrendeződött a korlátozások, a gyermekek digitális oktatása miatt, különös ajándék, ha a nagyszülők nem távol vannak, hanem részei lehetnek a mindennapoknak. Tisztelettel és

szeretettel vegyük őket körül, gondolva arra, hogy

reményeink szerint mi is leszünk nagyszülők.

Jelenlétük nem csupán fizikai segítség a házimunkában, az ügyintézésben, hanem hatékony és szükséges kiegészítője lehet a nevelésünknek is. A gyermekeknek ugyanis szükségük van arra felhőtlenebb, gondtalanabb szeretetre, amit a nagyszülő tud adni. A velük való egészséges kapcsolatban a gyermek gyermek lehet, hiszen őket már nem terheli a kötelességek súlya. Így van ez rendjén. Mi, gondterhelt szülők felelősségünk teljes tudatában irigykedve és vágyakozva szemlélhetjük mindezt... és hálát adhatunk.

Ugyanakkor nem szabad elfelejtenünk, hogy engedményeket csak ott lehet adni, ahol van miből. Éppen ezért fontos, hogy szülőként fenntartsuk a „bázis” rendjét, és ezt a nagyszülők is tartsák tiszteletben. Ez adhat biztonságérzetet a gyermek számára: tudja honnan indul, és hová tér vissza (akár fizikai, akár lelki értelemben). Ez vonatkozik a családi áhítatokra is. Fontos, hogy a kialakult rendet megtartsuk a nagyszülők látogatása idején is. Ők csatlakozhatnak, amennyiben szeretnének, de ebben az esetben is minden folyjon úgy, mint más alkalmakkor. Ne váljon az együtt töltött idő színházzá, ahol produkáltatjuk gyermekeinket, vagy akár mi magunk is szerepet játszunk.

Az áhítatos lap igei gondolatai **Fodorné Ablonczy Margit – Bölcsföldi András: Családi Áhítatoskönyv** című könyvéből valók, amelyben további gondolatokat, énekeket, feladatokat találhat az olvasó, amelyek segítik a családok egymásra- és Istenre való hangolódását. A könyv és a hozzá tartozó CD, mely a könyv énekeit tartalmazza, a református lelkészi hivatalban megvásárolható.

MÁRCIUS 21. - VASÁRNAP

*„Hallottátok azt is, hogy megmondatott a régieknek: Ne esküdj hamisan az Úrnak pedig add meg, amit esküvel fogadtál. Én pedig azt mondom nektek, hogy egyáltalán ne esküdjete: se az égbe, mert az az Isten királyi széke, se a földre, mert az lábainak zsámolya, se Jeruzsálemre, mert az a nagy Király városa; de ne esküdj saját fejedre sem, hiszen egyetlen hajad szálát sem tudod fehérré vagy feketévé tenni. Ellenben a ti beszédetekben az igen legyen igen, a nem pedig nem, ami pedig túlmegy ezen, az a gonosztól van.”
(Máté 5,33-37)*

Van egy olyan játék, melynek neve: fekete-fehér, igen-nem. Egy beszélgetés keretében ezt a bizonyos négy szót nem lehet használni. Nagy nyelvi ügyességre vall, ha valaki valóban ki tudja kerülni, vagy helyettesíteni tudja ezeket a szavakat. Ma egy új „játékot” kellene kitalálni azzal a megkötéssel, hogy a szavaknak azt kell jelentenie, amit valóban jelölnek is! Ha nagyon egyszerűen szeretnénk leírni azt, hogyan lehetne szebbé formálni a világot, azt mondhatnánk: legyen az igen igen, a nem nem, és kész. Gondoljuk végig, hogy mennyire más lenne minden! Ahogyan a közmondást is megtanultuk gyermekkorunkban, s talán ma erősebben érezzük, hogy mennyi igazság van ebben az egyszerű mondatban: „Az ígéret szép szó, ha megtartják, úgy jó.” Azt éljük át, hogy ma többnyire összekeverednek, s gyakran más értelmet nyernek a szavak. Nemcsak azért, mert legtöbbször az igen - nemmé lett és a nem igenné, hanem azért is, mert határozatlanok vagyunk az igen - nem kimondásában. Nem akarjuk fekete - fehérben látni a világot, emiatt legtöbbször inkább szürke marad minden. Fontos lépés, ha a szavak visszakapják súlyukat. A kimondott szó értéke tükrözi annak tartalmát. Mit tudunk ehhez mi hozzátenni? Mit tudtok ti hozzátenni?

IMÁDSÁG

Urunk! Úgy szeretnénk biztonságban élni, hinni az embereknek, és nem állandóan azon gondolkozni, hogy „de mi lehet a szavai mögött?” Látod, mennyi energiát vesz el tőlünk az állandó gyanakvás, a bizalmatlan légkör a munkahelyen, az iskolában, a családban. Szinte belénk hasít annak az útnak nagyszerűsége és egyszerűsége, amit kínálsz: legyen az igen igen, a nem nem. És azonnal tudjuk sorolni, hogy kinek kellene a környezetünkéből ezt komolyan vennie, de most adj bátorságot nekünk, hogy végre mindezt magunkra vegyük! Ámen.

MÁRCIUS 22. - HÉTFŐ

**„Hálaadással áldozz Istennek és teljesítsd a felségesnek tett fogadalmadat!”
(Zsoltárok 50,14)**

Iskoláskorban gyakran előfordul, hogy egy-egy fontosabb óra, különösen felelés előtt valaki nagyon komolyan és buzgón kezd imádkozni. „Csak most ne, csak most ne feleljek, ígérem a következő órára meg- tanulom!” Többnyire abban a percben komolyan is gondolják. Aztán a következő óra előtt - sajnos - újra elhangzik ugyanaz az imádság. A fogadalom valamiféle menekülés csak a veszélytől. Mondtatok már ilyet ti is?

MÁRCIUS 23. - KEDD

**„Boldog, akinek nem kell elítélnie önmagát abban, ami felől döntött.”
(Róma 14,22)**

Komoly lelkiismereti kérdést okozott sokaknak, amikor a katonaságnál esküt kellett tenni, melynek szövegében ez is benne volt: „Az ellenséggel soha a legkisebb egyetértésbe sem bocsátkozom.” Így nehéz bárkivel is békére törekedni, békét kötni. Mindenki érezte, hogy kényszer alatt tett eskü nem ugyanaz, mintha valaki önszántából fogad meg valamit a maga számára. Vagy amikor valaki nem Isten előtt teszi le fogadalmát.

MÁRCIUS 24. - SZERDA

**„Tartsd meg és teljesítsd ezeket, hogy jó dolgod legyen, és igen megsokasodj a tejjel és mézzel folyó földön, ahogyan megígérte neked atyád Istene, az Úr.”
(5Mózes 6,3)**

Az eskü sokszor fogadkozással kezdődik, mert magunknál nagyobbra esküszünk, olyanra, ami nincs a hatalmunkban. Ezzel legfeljebb magunkat biztatjuk. Egészen más az, amikor az Úrnak fogadunk meg valamit. Ehhez a Bibilában ígéret is társul. Fogadalom és ígéret legtöbbször összetartozik. Tettetek már ilyen fogadalmat? És meg is tartottátok?

MÁRCIUS 25. - CSÜTÖRTÖK

**„Mert valahány ígérete van Istennek, azokra Őbenne van az igen, és általa van az ámen is. Az Isten dicsőségére általunk.”
(2Korinthus 1,20)**

Mindnyájunk szívében visszhangot ver: „Esküszünk, esküszünk, hogy rabok tovább nem leszünk!” (Petőfi Sándor) A versben szinte halljuk a tömeg zúgását, a refrént, mint a forradalomhoz való elköteleződének jelszavát. Azért ennyire erős ennek a versnek a refrénje, mert érezzük rajta a közösség erejét. A közös fogadalomnak mindig megerősítő jellege van.

MÁRCIUS 26 - PÉNTEK

**„Sőt inkább nagyon közel van hozzád az Ige,
a szádban és a szívedben van. Teljesítsd hát azt!”
(5Mózes 30,14)**

Az ellenreformáció során használták az ún. dekretális esküt, mint kizáró, kirekesztő formát. Egy hivatali pozíció, állás elfoglalásakor olyan esküt kellett elmondani, melyet egy protestáns ember nem vállalhatott lelkiismerete szerint. Így valósággal kiszorultak a közhivatalokból a protestánsok, pedig iskolázottságuk miatt lett volna rá esélyük. Fontos, hogy ne legyen olyan eskü az életünkben, mely lelkiismereti válságot okoz.

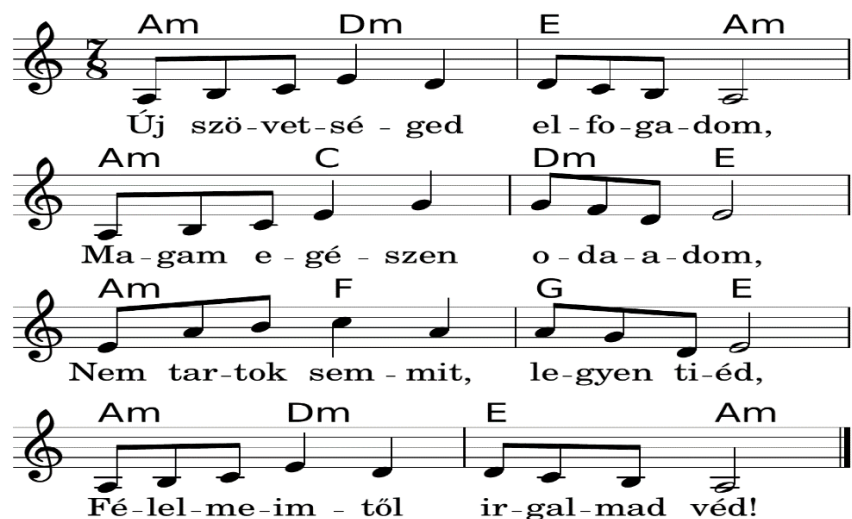
MÁRCIUS 27 - SZOMBAT

**„Ha fogadalmat teszel Istennek, ne halogasd teljesítését,
mert nem telik neki kedve az ostobákban, teljesítsd, amit megfogadtál!”
(Prédikátorok 5,3)**

Miért ekkora probléma ma az eskü-kérdés? Bizonyára a szavaink értéktelenedése miatt. Hiszen régen elég volt egy szó, egy kézfogás az üzlet megkötéséhez. Ma pedig ki sem látszunk a papírokból, akár már egy jegyvásárlás során is szükség van rá. Jézus leegyszerűsíti a kérdést: legyen a beszédünk igen - nem. Állítsuk helyre az ember becsületének méltóságát, adjuk vissza szavaink valódi értelmét.

A CSALÁDI ÁHÍTAT MENETE:

- ❖ **RÁ-hangoló** – feladat: Az együttlét elején ez a pár perces feladat segít kiszakadni a mindennapi tevékenységekből és megérkezni egymás mellé.
- ❖ **Ének:** Jézus a mi oltalmunk...
- ❖ **Bibliai történet elolvasása** – amennyiben lehetőség van rá, a teljes Szentírásból olvassuk az igeszakaszt. Ezen a héten egy történetet olvasunk minden nap és annak egy-egy üzenetét vesszük végig napról napra.
- ❖ **Ige, magyarázat**
- ❖ **Morzsaszededegetés** – mit kaptál, mit viszel magaddal?
- ❖ **Imádság** – imádkozhatunk a saját szavainkkal, elmondhatjuk közösen a Mi Atyánk-ot
- ❖ **Ének**

2. Áttört kezedbe kezem teszem,
Ne engedd kérlek, ha elveszem.
Láncolj magadhoz örökre már,
Nincsen itt részem, nincs, ami vár.

3. Hű lenni nékem, tudom, nehéz,
De szívem lássad, hű lenni kész.
Járva az útat, ha botlanék,
Emelj magadhoz, keresztedért.

EGY KISGYEREK SZEMÉVEL

*„Ne ítéld a látszat után,
hanem hozzatok igazságos ítéletet.”
(János 7,24)*

Mi voltunk az egyetlen család az étteremben. Eriket beraktam egy etetőszékbe és megjegyeztem magamnak milyen csendben eszik minden vendég. Néhányan halkán beszélgettek.

Erik hirtelen örömteli kiáltást hallatott.

„Szial!” – mondta, miközben pufók kezeivel a szék tálcáját püfölte. Szemei az izgatottságtól kikerekedve, száján azzal az imádnivaló fogatlan mosollyal, hevesen integetett.

Próbáltam megtalálni hirtelen örömének forrását. Sikerült.

Egy koszos, szakadt kabátot viselő öregember volt. Nadrágja gyűrötten lógott rajta, cipzárja félig lecsúsza, egyik cipőjéből kikandikáltak a lábujjai, erekkel telerajtolt orra, olyan volt, mint egy térkép.

Túl messze voltunk ahhoz, hogy szagokat érezzünk, de biztos voltam benne, hogy bűdös. Ő is integetett.

„Szia, kicsi baba! Szia, nagyfiú! Kukucs!” – mondta Eriknek. Összenéztünk a férjemmel. „Most mit csinálunk?”

Meghozták az ebédünket. A férfi szakadatlanul kiabált a túloldaltól.

„Ismered ezt a játékot? Kukucs! Nézd csak! Ismeri!”

Senki sem gondolta, hogy a férfi aranyos és egyértelmű volt, inkább azt, hogy részeg. A férjemmel majd elsüllyedtünk szégyenünkben. Csendben ettünk, de nem úgy Erik, aki egész repertoárján végigment, az öreg pedig mindent utánacsínált.

Végre befejeztük az evést és a kijárat felé vettük az irányt. A férjem elment fizetni azzal, hogy a kocsinál találkozunk. Az öregember pont köztem és a kijárat között ült. „Uram, segíts, hogy kijussak innen anélkül, hogy megszólítana minket!” – imádkoztam magamban.

Ahogy közeledtünk, próbáltam úgy fordulni, hogy ne érezzük a leheletét, de miközben elfordultam Erik kitekerte magát és az ismert „vegyél fel” babapozícióba helyezkedett.

Mielőtt bármit tehettem volna Erik az öregember karjaiba vetette magát. Hirtelen ott álltam és néztem, ahogy egy nagyon bűdös öregember a karjaiban tart egy boldog kisgyereket. Erik teljes bizalommal és szeretettel a férfi kopott vállára hajtotta a fejét. Az öregember becsukta a szemét és láttam, ahogy megindulnak a könnyek. Öreg, koszos, fájdalomtól és a kemény munkától kicserzett kezei igazi gyengédséggel tartották a fiamat, miközben szeretettel a hátát simogatta.

Nem láttam még ilyen mély és ugyanakkor ennyire röpke szeretetet két emberi lény között.

Döbbsen álltam. Az öreg néhány másodpercig ölelte Eriket majd rám nézett. „Nagyon vigyázzon erre a fiúra!” – mondta szilárd meggyőződéssel.

Nagy nehezen kinyögtem, hogy „megteszem”.

A férfi nem túl nagy hajlandósággal, szomorúan fejtette le magáról Eriket, mintha valóban fájdalmat okozott volna neki a mozdulat. Megfogtam a fiamat és az öregember ennyit mondott: „Isten áldja asszonyom! Ez volt a karácsonyi ajándékom.”

Egy elmakogott köszönet után futva tettem meg az utat az autóig. A férjem nem értette miért sírok és miért szorítom úgy a fiamat, miközben azt mondogatom, hogy „Uram, Uram, kérlek, bocsáss meg!”

Tanúja voltam Krisztus szeretetének egy gyermek ártatlanságán keresztül, aki nem látott bűnt és nem ítélkezett. Egy kisgyereken keresztül, aki a másik lelkét látta és egy anyán keresztül, aki nem látott tovább az öltözéken.

Keresztényként vak voltam, miközben karjaimban tartottam egy gyermeket, aki látott. Úgy éreztem Isten azt kérdezi tőlem, „Hajlandó vagy megosztani a fiadat egy pillanatra?” amikor Ő nekünk adta az Övét, örökre.

A rongyos öregember eszembe juttatta, hogy „olyanokká kell lennünk, mint a kisgyermek, hogy bemehessünk a mennyek országába”.

RÁ hangoló

Ezen a héten újra a ceruzáé és a papíré lehet a főszerep esténként. Nem kell Picasso-nak lenni ahhoz, hogy jól szórakozzunk. 😊

A feladat roppant egyszerű: párokat alkotva szavak nélkül próbáljunk lerajzolni valamit, ami egy olyan eseményt idéz, amelyet a nap során együtt éltünk át.

Eddig talán könnyűnek is tűnhet. Az igazi kihívást azonban az jelenti, hogy a párok egy ceruzát használhatnak. Na, nem fejenként, hanem összesen. Egy ceruza, két aktív, elszánt kéz, és mindez szavak nélkül. Mindkettőnek van ötlete? Kié valósul meg? Vajon ki lesz az irányító? Hogy megy a közös munka? Tudnak a családtagok együtt munkálkodni, ha kell egymásért engedni?

Miután elkészült a rajz, meséljünk róla! Milyen volt az alkotás folyamata? Mi a közös emlék? Mi volt a terv? Hogyan sikerült megvalósítani? Hogyan éltük meg a történeteket?...

